

SUPERGAAF

WAT MAAKT EEN GEBOUW BIJZONDER? DE BOUWPROFESSIONAL AAN HET WOORD OVER ZIJN OF HAAR FAVORIETE GEBOUW OF INTERIEUR.

TEKST GESINA ROTERS FOTO'S RUUD DILLING

Het Eye Filmmuseum, wit fonkelend aan de noordoevers van het Amsterdamse IJ, staat voor mij voor veel meer dan architectuur alleen. Eye staat symbool voor de stedelijke ontwikkeling van Amsterdam van de laatste decennia. Toen ik in 1994 na mijn studie design vanuit Berlijn naar Amsterdam vertrok, kwam ik terecht in een huurflat diep in Amsterdam-Noord. Noord was toen een deel van de stad dat in de hoofden van de gemiddelde Amsterdamer eerder leek op het einde van de wereld dan op een stadsdeel vlakbij het centrum. Dit tot mijn grote verbazing. Ik was immers gewend aan miljoenenstad Berlijn en ervoer Amsterdam-Noord als een, ook toen prima bereikbaar, divers stadsdeel met een interessant rafelrandje.

Begin 2012 betrok het filmmuseum – ontworpen door het Weense architectenbureau Delugan Meissl Associated Architects – de huidige locatie. Als het eerste publieke gebouw in Noord trekt het Eye Filmmuseum sindsdien iedereen letterlijk en figuurlijk naar de overkant van het water, dat eerst een grens vormde. Als ik over het water naar Eye kijk, zie ik een sexy gebouw. Veranderlijk, verleidelijk, glinsterend, vloeiend en in dialoog met de omgeving. Of je nou een oog, een neergedaald papertje, een vogel of iets anders in het ontwerp ziet, het gebouw is een object. Een object met een sterke aantrekkingskracht. Op de grens tussen land en water vertelt het gebouw altijd het verhaal van het moment. Passend bij de cinematografische programmering, fungeert het als een canvas door steeds

Gesina Roters, Founder en Creative Partner bij merkstrategie- en ontwerp bureau DAY

EYE FILM MUSEUM

'ALS IK OVER HET WATER NAAR EYE KIK, ZIE IK EEN SEXY GEBOUW'

veranderend licht en wisselende projectie. Zo is het gebouw de ene keer haast onzichtbaar naast de Hollandse grijze wolken en steekt het de andere keer contrasterend af tegen de helderblauwe lichten. Ook vind ik het Eye samen met de stoere ADAM Toren een superspannend koppel. Een elegant liggende 'diva' en eraan haar 'lover', de brute en stoere ADAM Toren.

Niets lijkt parallel in het architectonische lijnenspel en toch is er structuur en samenhang. Het lichte, beperkte kleur- en materiaalpalet is net zo consequent doorgevoerd als het spelen met schuine lijnen en vlakken. Het gebouw gaat een spannende relatie aan met de omgeving. Binnen en buiten lopen soepel in elkaar over. 'Vloeiende, functioneel gedefinieerde ruimtelijke sequenties', zoals de architecten het zelf formuleren. De verbinding met het weer en het water zijn alom aanwezig. Van binnenuit heb je prachtig uitzicht op de binnenstad van Amsterdam aan de overkant. De centrale ruimte brengt daarnaast ook diverse publieksfuncties bij elkaar. Hierdoor ontstaat een soort levendig plein. Ergens las ik dat het gebouw aan de binnenkant is begonnen doordat de architect een stuk papier tot een soort kuip vormde. Deze intieme kom vormde de basis voor het gebouw.

Wat ik persoonlijk als zeer prettig ervaar is dat zowel de zichtlijnen in het gebouw als de publieke functies in elkaar over lijken te vloeien. Het café is een trap, de trap is een podium, het podium loopt over in de zalen en het buitenterras start al binnen. Eén grote open ruimte en toch behoud van intimiteit. ■

